

Κυριακή 13η Ἰουλίου 2025

Κυριακή Ἁγίων Πατέρων Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

(Ματθ. 5, 14 – 19).

«Ὑμεῖς ἐστε τό φῶς τοῦ κόσμου» (Ματθ. 5, 14).

Αὐτή τήν πανευφρόσυνη Κυριακή τιμοῦμε τούς Ἁγίους καί Θεοφόρους 630 Πατέρες τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου πού ἔγινε στή Χαλκηδόνα. Τιμοῦμε τούς θεμελιωτές καί ὑπερασπιστές τῆς ὀρθῆς πίστεως τοῦ χριστιανισμοῦ. Τιμοῦμε τούς Πατέρες πού διακήρυξαν ὅτι στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ ἐνώθηκαν ἡ θεία μέ τήν ἀνθρώπινη φύση. Μέ τό γεγονός αὐτό δόθηκε ἡ σωτηρία στό γένος τῶν ἀνθρώπων. Αὐτή τήν ἡμέρα ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μᾶς βάζει νά ἀκούσουμε τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ πρὸς τούς μαθητές Του ἀλλά καί πρὸς ὅλους τούς πιστούς: «Ὑμεῖς ἐστε τό φῶς τοῦ κόσμου». Δικαιολογημένα αὐτή ἡ φράση τοῦ Κυρίου ἀντηχεῖ μέσα μας. Οἱ

Ἅγιοι Πατέρες εἶναι τά ἄσβεστα φῶτα τοῦ κόσμου. Μέ τίς θυσίες, τή μαχητικότητα, τή ζωή, τό παράδειγμα καί τά λόγια τους φώτισαν καί φωτίζουν τά σκοτάδια τῶν συνειδήσεων, τίς ἀποφάσεις καί τίς ἐνέργειες τῶν ἀνθρώπων.

Βεβαίως, ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ: «ὕμεῖς ἐστε τό φῶς τοῦ κόσμου» ἰσχύει γιά ὅλους τούς χριστιανούς. Σ' ἓναν κόσμο πού ἀντιμάχεται μέ πείσμα τό καλό, πού τό κακό φαίνεται νά θριαμβεύει καί νά βυθίζει στά σκοτάδια τῆς πλάνης τήν ἀνθρωπότητα, ὑπάρχει ἀνάγκη γιά φῶτα, γιά φωτεινούς ἀνθρώπους, γιά φωτεινά μυαλά, γιά φωτεινές σκέψεις, γιά φωτεινά μηνύματα καί γιά φωτεινές ἐνέργειες. Οἱ ἀληθινοί πιστοί στό Εὐαγγέλιο εἶναι τά φῶτα τοῦ κόσμου πρῶτον, ἐπειδή κυοφοροῦν τό φῶς τοῦ Θεοῦ μέσα τους, δεύτερον, ἐπειδή ἡ ζωή τους εἶναι γεμάτη ἀρετή, τρίτον, ἐπειδή γίνονται τό παράδειγμα τῶν συνανθρώπων τους.

Κατ' ἀρχήν τό: «ὕμεῖς ἐστε τό φῶς τοῦ κόσμου» ἀφορᾷ τούς μαθητές τοῦ Χριστοῦ στό πέρασμα τῆς ἱστορίας, διότι αὐτοί κυοφοροῦν τό ἄκτιστο φῶς τῆς θείας χάρης. Κάθε συνεπής χριστιανός κοι-

νωνάει μέ τό Θεό μυστηριακά, προσευχητικά καί ἐπιμορφωτικά. Φωτίζεται ἀπό τόν Θεό καί μεταλαμβάνει αὐτό τό φῶς καί στούς ἄλλους. Μέ τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἄνθρωπος εἰσέρχεται στή θεϊκή παρουσία. Ὁ Θεός κατέρχεται στόν κόσμο καί ὁ ἄνθρωπος τόν προσεγγίζει καί τόν δέχεται μέσα Του. Μέσω τῶν μυστηρίων συμφιλιώνεται μέ τόν Θεό, ἀγιάζεται, καθαρίζεται, θεραπεύεται καί προκόπτει. Ὁ πιστός γίνεται θεοφόρος καί χριστοφόρος. Τό πρόσωπό του λάμπει καί φωτίζει τούς ἀδελφούς του. Παράλληλα βαδίζει στό ὠραῖο καί φωτεινό μονοπάτι τῆς προσευχῆς. Ἡ συνομιλία του μέ τόν Θεό προσπαθεῖ νά εἶναι συχνή καί, ἂν εἶναι δυνατόν, νά γίνει καί ἀδιάκοπη. Μέσ' ἀπό τήν προσευχή προκόπτει πνευματικά, χαριτώνεται καί δέχεται τίς μαρμαρυγές τῆς θείας δόξας. Ὁ προσευχόμενος γίνεται μία λαμπάδα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἕνας πυρσός πού πυρπολεῖ καί φωτίζει ὅσους τόν πλησιάζουν μέ τό φῶς τῆς ἀγάπης καί τοῦ θείου ἐλέους. Ἐπίσης ὁ μαθητής τοῦ Χριστοῦ γίνεται τό φῶς τοῦ κόσμου, ἐπειδή μελετάει τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Μελετάει τήν Ἁγία Γραφή, τά πατερικά κείμενα, τήν Ἱερή Παρά-

δοση. Ἡ μελέτη εἶναι ἀνοιγμα μυαλοῦ, εἶναι καλλιέργεια, εἶναι πρόοδος. Ἡ μελέτη συντηρεῖ τό φῶς τοῦ Θεοῦ μέσα στήν ὑπαρξη τοῦ χριστιανοῦ.

Δεύτερον, οἱ πιστοί ἀκοῦν τό: «ὑμεῖς ἐστε τό φῶς τοῦ κόσμου», ἐπειδή πράγματι εἶναι τά φῶτα τοῦ κόσμου μέ τήν ἀρετή τους. Ὁ ἄνθρωπος πού ἀγωνίζεται ἐναντίον τῶν παθῶν καί κουράζεται στήν ἀπόκτηση τῶν ἀρετῶν γίνεται φωτεινός ἄνθρωπος. Κάθε ἀρετή τροφοδοτεῖ τή φωτεινότητα τοῦ ἀγωνιστῆ. Ἡ προσπάθεια γιά τήν κατάκτηση τῶν ἀρετῶν εἶναι δύσκολη, εἰδικά σ' ἕναν κόσμο πού ἀποστρέφεται τίς εὐαγγελικές ἀρετές. Ὁ χριστιανός, πού θέλει νά κατακτήσει τό καλό, ἐναντιώνεται ἀπέναντι στόν κακό ἑαυτό του, ἀπέναντι στίς μεθοδεύσεις τοῦ μισάνθρωπου διαβόλου καί ἀπέναντι στό ἀμαρτωλό καί διαβρωμένο περιβάλλον. Γιά νά συντηρήσει τό λυχνάρι τῆς ἀρετῆς, κουράζεται, ματώνει, πονάει. Ἡ κάθαρση ἀπό τήν ἀμαρτία καί τό στόλισμα μέ τίς ἀρετές εἶναι μία μεγάλη περιπέτεια. Ὁ πιστός ρίχεται σ' αὐτή τήν περιπέτεια μέ ὁρμή, ἀπό πόθο γιά τόν Χριστό. Μέσα ἀπό τόν ἀγῶνα του

αυτό φωτίζεται και καθίσταται τό φῶς ὅλου τοῦ κόσμου.

Τρίτον, οἱ πιστοί ἀκοῦμε τό: «ὕμεῖς ἐστε τό φῶς τοῦ κόσμου», διότι καλούμαστε νά γίνουμε τά παραδείγματα τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι μεγάλη εὐθύνη νά γινόμαστε φῶς γιά τούς ἄλλους. Σημαίνει πώς ὄχι μόνον κουβαλᾶμε τόν Θεό μέσα μας οὔτε ὅτι μόνον προκόβουμε στήν ἀρετή, ἀλλά κυρίως ὅτι ἡ ζωή μας γίνεται φωτεινή. Τό πρόσωπό μας γίνεται παράδειγμα γιά τούς ἀνθρώπους πού ἀκόμη ἀγνοοῦν τόν Θεό. Ἡ γνώση τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἀρετή μας μετατρέπονται σέ καλά ἔργα. Τά καλά ἔργα πού κάνουμε γίνονται τά φωτεινά μας ἀποτυπώματα στίς συνειδήσεις τῶν διπλανῶν μας. Αὐτά τά καλά ἔργα βλέπουν οἱ ἄνθρωποι καί θέλγονται ἀπό τόν Θεό. Αὐτά τά καλά ἔργα εἶναι οἱ πράξεις πού ἔχουν ἀγάπη, εὐγένεια, φιλοτιμία, φιλανθρωπία, χαρά καί ἐλπίδα. Εἶναι οἱ ἐνέργειες τῆς ἀληθινῆς πίστεως στόν Θεάνθρωπο Λυτρωτή. Ὁ μαθητής τοῦ Χριστοῦ εἶναι καί ὁ ἴδιος ἓνας μικρός χρηστός, δηλαδή ἀπόλυτα χρήσιμος στούς ἀδελφούς του. Ὅπως ὁ Χριστός ἀδειασε τόν ἑαυτό Του γιά νά μᾶς σώσει, ἔτσι καί ὁ πιστός

ἀδειάζει καθημερινά, για να μή διαψεύδει τή δύναμη τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλά μέ τή δική του ζωή να δείχνει πώς οἱ ἐπαγγελίες τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἡ ἀληθινή ζωή, πού ταιριάζει σέ ὄλους τούς ἀνθρώπους.

Οἱ θεοφόροι Πατέρες πού τιμοῦμε σήμερα ἔγιναν τά φῶτα ὅλης τῆς οἰκουμένης. Κυοφόρησαν τόν Θεό μέσα στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, πρόκοψαν στόν ἀγώνα τῆς ἀρετῆς, ἔγιναν μέ τή ζωή τους τά ἀληθινά παραδείγματα γιά ὄλους. Ἔτσι κατέστησαν οἱ προβολεῖς τῆς ἀλήθειας. Ἐμεῖς καλούμαστε να τούς μιμηθοῦμε. Καθώς ἀκοῦμε ἀπό τόν Χριστό τό: «ὕμεῖς ἐστε τό φῶς τοῦ κόσμου», ἐπωμιζόμαστε τήν εὐθύνη να φωτιστοῦμε, γιά να φωτίσουμε. Ἐφόσον ἐνωνόμαστε μέ τόν Θεό, παλεύουμε γιά τήν ἀρετή καί ἐπιδιδόμαστε στά καλά ἔργα, θά γινόμαστε τά ζωντανά φῶτα τῆς κοινωνίας. Ἡ σκοτισμένη κοινωνία ἔχει ἀνάγκη ἀπό φῶς. Ἄς εἴμαστε ἐμεῖς τά φῶτα τῆς. Εἶναι δύσκολο ἔργο καί βαρύ. Εἶναι ὅμως ὁμορφο καί χαρούμενο. Εἶναι μία εὐθύνη καί μία ἀποστολή πού θά φέρει τή δοξολογία τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο. Ἐξάλλου, σ' αὐτόν τόν Κύριο ἀνήκει ὅλη ἡ δόξα στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.